ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

1

Τρίσβαθη γύρω μου νυχτιὰ
Καὶ σὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι,
Κάτι βαρένει στὴν καρδιὰ
Καὶ μὲς στὸ νοῦ βαρένει κάτι
Σ' ἀλίμενα ἀρμενίζω πλάτη
Πόθων καὶ ὀνείρων ναυαγός,
Καὶ δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι !

2

Ὄχι ! φτωχὴ δὲν εἶσαι σύ
Ἔχεις ἀτίμητα στολίδια
Τὴν παρθενιά σου τὴ χρυσῆ,
Μάτια, μαλλιά, χειλάκια, φρύδια
Σὰ δυο ζευγαρωμένα ψίδια,
Καὶ καλωσύνη περισσή,
Ποῦνέ σου ἀτίμητα στολίδια !

Βόλος

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΟΥΡΟΥΠΕΙΟΙ ΑΘΛΟΙ

ὁ Curupi ! Vituperio della giornalita !»
DANTE (Purgatorio)

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Ἀκόμα γελῶ—ὄχι μὲ τὸ **πάθημά** σου,—γελῶ μὲ τοὺ κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη τὸ πάθημα νὰ γράψει μιὰν ὁλόκληρη στήλη στὴν πρώτη σελίδα μεγαλόσχημης ἐφημερίδας—ἀπορῶ μάλιστα πὼς δὲν εἴτανε κύριο ἄρθρο—γιὰ νὰ διαλαλήσει «στὸ νοήμον κοινὸν» ἕνα φοβερὸ ρεζίλεμα τῶν μαλλιαρῶν, κ' ἕνα **σπουδαίο** κατόρθωμα, ἕνα μυθικὸ ἄθλο Κουρούπικο.

Ὁ καημένος ὁ κ. Γελωτοποιὸς τοὺ «Ἐμπρὸς» δὲν μπορεὶ νὰ συγκρατήσει τὴν παιδιακήσια του χαρὰ ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του, ἂν καὶ ἀπὸ τὴ μετριοφροσύνη ποὺ διακρίνει πάντοτε τοὺς μεγάλους ἄντρες δὲ θέλει νὰ δείξει πὼς ὁ κ. Ἀβγερινὸς καὶ ὁ κ. ἑαυτός του εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Ὁ λόγος ποὺ σοὺ γράφω γιὰ τὸν κ. Πολύβιο Τ. Κουρούπη εἶναι νὰ τοὺ συστήσεις νὰ καταγίνει στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς φιλολογίας, δηλ. νὰ τοὺ συστήσεις νὰ γράφει Γιαπωνέζικα καὶ Κινέζικα ποιήματα. Γιατὶ πίστεψέ με—ἔχει μέλλον.

Καὶ βέβαια, ἂν ἐστελνόντουσαν γιὰ πρωτότυποι γιὰ Ρωμαΐκοι οἱ στίχοι ποὺ εἴχανε δημοσιευτεὶ στὸ περασμένο φύλλο, ἀντὶς μέσα στὸ φύλλο, θἄβρισκαν—μόνο Κουρούπηδες μποροῦν νἀμφιβάλουνε γι' αὐτό—τὴν ταιριαστή τους θέση μέσα στὸ καλάθι τοὺ γραφείου σου, ὅπου (στὸ καλάθι δηλαδὴ) θὰ κάνανε χρυσὴ παρέα μ' ἄλλους στίχους πολὺ ἀνώτερους ἀπ' αὐτούς. Ἂν μάλιστα ἔχεις τὴ συνήθεια νὰ ρίχνεις στὸ καλάθι σου καὶ φημερίδες καὶ βιβλία θἀντάμωναν ἐκεὶ μέσα πρώτα πρώτα τοὺς γελωτοποιοὺς στίχους ποὺ στολίζουν κάθε μέρα τὸ «Ἐμπρός», καθὼς καὶ τοὺ κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη «ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα» ἐξὸν μόνο ἀπὸ τὴν τραγωδία ποὺ ὑπόβαλε στὸν Κουρμαλίδειο διαγωνισμό.

Θέλω νὰ πὼ μ' ἄλλους λόγους, ὅτι μόνον ὡς Γιαπωνέζικους ἔκρινες γιὰ δημοσίεψη τοὺς ἀβγερινοὺς στίχους, καθὼς εἶμαι βέβαιος πὼς μ' εὐχαρίστηση πολλὴ θὰ δημοσιέψεις κι ὅσους ἄλλους—Γιαπωνέζικους πάντα, νὰ ἐννοούμαστε—σχῆ τὴν καλοσύνη νὰ σοὺ στείλει ὁ κ. Ἀβγερινὸς Κουρούπης.

Κάμποσα ἀκόμα μπορούσα νὰ πὼ καὶ γιὰ τὴ δημοσίεψη τῶν στίχων καθὼς καὶ γιὰ τὸ Κουρούπειο γράμμα τοὺ «Ἐμπρὸς» ποὺ μόνο «πτωχὸς τῷ πνεύματι» ἄνθρωπος θὰ τὄγραφε ὅπως εἶναι γραμμένο. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως νομίσει κανεὶς ὅτι δίνω σημασία σὲ «πτωχοὺς τῷ πνεύματι» ἀνθρώπους καὶ σὲ «δαφνοστεφεὶς ποιητὰς» τοὺ Κουρμαλίδειου διαγωνισμού, καθὼς ἐπίσης φοβοῦμαι μήπως πάρει κανεὶς τὸ γράμμα μου γι' ἀπολογία ἢ γιὰ ὑπεράσπιση τοὺ «Νουμὰ» ἐνὼ τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνει ὁ «Νουμὰς» εἶναι ὄχι νἀπολογηθῆ—Κύριε ἐλέησον—ἀλλὰ νὰ εὐχαριστήσει τὸν κ. Πολύβιο Τ. Κουρούπη γιὰ τἄρθρο ποὺγραψε. Νὰ τὸν εὐχαριστήσει; Καὶ βέβαια νὰ τὸν εὐχαριστήσει, ἀφοὺ ὁ βεβραβευμένος τοὺ Κουρμαλιδείου τραγωδὸς μὲ τἄρθρο του, ποὺ βγήκε σὰν πετεινὸς ἢ σὰν πετεινόμυαλος νὰ διαλαλήσει τὴν «κατὰ κράτος ἤτταν τῶν μαλλιαρῶν», τίποτ' ἄλλο δὲν ἔδειξε—γιὰ κείνους τοὺλάχιστο ποὺχουνε νοὺ καὶ γνώση—παρὰ μόνο πόσο ἔχει καθήσει στὸ στομάχι τῶν διαφόρων Κουρούπηδων ὁ «Νουμὰς» πόσο τοὺς ἔχει τσούξει—καὶ πόσο ἀνίκανοι εἶναι οἱ κ. Κουρούπηδες νὰ τοὺ βγοῦνε μπροστά. Ἢ ἂν τὸ πάρουμε ἀπὸ ἄλλη μεριὰ τὸ πράμα, τὸ γράμμα τοὺ κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη χεροπιαστὰ ἐφανέρωσεν, ὅτι ὁ «Νουμὰς» τραβάει τὸ δρόμο του ὁλόϊσα, γραμμὴ πρὸς τὸ σκοπό του.

Δικός σου
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Υ. Γ. Μὴν ξεχάσεις, σὲ παρακαλῶ, νὰ τοὺ συστήσεις τοὺ κ. Κουρούπη, ἐκείνο ποὺ σοὺγραψα.

Σημ τοῦ «Νουμᾶ» : Ἔχει ἄδικο ὁ ἀγαπητός μας συνεργάτης. «Ἀβγερινὸς» καὶ «Κουρούπης» δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Τὸ ἐδήλωσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. Κουρούπης ἢ Πολυβλακόπουλος μὲ τὴν ὑπογραφή του καὶ στὸ «Ἐμπρὸς» τῆς Κυριακῆς καὶ στὴν «Ἑσπερινὴ» τῆς Τρίτης Ἔπειτα νὰ σᾶς ποῦμε καὶ τὸ ἄλλο : Ὁ κ. Κουρούπης εἰμπορεῖ νὰ γράφῃ ἀνοησίες ἔμμετρες καὶ πεζὲς καὶ νὰ στέλνῃ τραγωδίες του στὸν Κουρμαλίδειο διαγωνισμὸ γιὰ νὰ βραβευθοῦν, μὰ οὔτε παληάνθρωπος εἶναι οὔτε κακοήθιες κάνει.

Ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ σαχλοϋπόθεση, τὸ μόνο ποὺ μᾶς ἐπίκρανε κάπως, σᾶς τὸμολογοῦμε, δὲν εἶναι τοὺ κ. Κουρούπη τὰ πετεινολαλήματα, ἀλλὰ ἡ βρισιὰ ποὺ μᾶς ἔκανε ἡ «Ἑστία» ὅτι ὁ «Νουμᾶς» πολεμάει τάχα τὸν κ. Κουρούπη καὶ τὸ ἔργον του. Λυπούμαστε πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ ἔγραψε ἡ «Ἑστία», ἀφοὺ μάλιστα ἐμεῖς ποτὲ δὲν ἐσκεφτήκαμε νὰ τὴ βρίσουμε καὶ νὰ ποῦμε πῶς ὁ κ. Κύρος της πολεμάει τὸν κ. Σαμψάκο τοὺ «Σκορπιοῦ» ἢ τὸν κ. Κοκοράβα τῆς «Ἡμέρας».

Τὸν κ. Κουρούπη καὶ κάθε ἄλλον πατσαβουρογράφον τῆς περιωπῆς του τὸν ἀναφέραμε καὶ θὰ τὸν ἀναφέρουμε μονάχα γιὰ νὰ γλεντοῦμε καὶ μεῖς καὶ οἱ ἀναγνῶστες μας ὄχι, γιὰ ὄνομα τοὺ Θεοῦ, καὶ γιὰ νὰ τὸν πολεμήσουμε ! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε. Ξέχασε ὁ φίλτατος κ. Κύρος τὰ γέλια ποὺ κάναμε ἄλλοτε στὸ γραφεῖο του μὲ τὰ χρονογραφήματα, τὰ εὐζωνογραφήματα καὶ τὰ λοιπὰ σαχλογραφήματα τοὺ Κουρούπη ;

* *
*

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνει πιὰ αὐτὴ ἡ σαχλοφασαρία, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδημιούργησε ἡ μεγαλοφυΐα τοὺ Κουρούπη, ἀλλὰ ἡ φαρσομανία τῆς «Ἑστίας», ποὺ ἀπὸ μιᾶς κι' ἀρχῆς τῆς ἔδωσε σημασία, δημοσιεύουμε τὸ γράμμ' αὐτὸ ποὺ δημοσιεύσαμε καὶ στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Πέμπτης (ἀπάντηση σὲ κάποιο σχετικὸ χρονογράφημα τοὺ φίλου κ. Τιμ. Σταθ. ὁ ὁποῖος παρασύρθηκε, καθὼς μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος, στὶς κρίσεις τοὺ ἀπὸ τὴ διαβεβαίωση τοὺ Λάσκαρη πῶς βρήκαμε τοὺς Κουρουπογιαπωνέζικους στίχους **ἔξοχους**) κ' ἔτσι στὸ ἐνεργητικὸ φιλολογικὸ τοὺ φαιδροὺ Κουρούπη, ποὺ τὸν μεταχειρίστηκε ὡς ὄργανο του ὁ κ. Κύρος γιὰ νὰ γελάσῃ, ἀναγράφουμε μονάχα αὐτὴ τὴν κατεργαριά.

Νὰ τὸ γράμμα :

Ἀθήνα, Τετάρτη ἀπόγευμα.

Ἀγαπητέ μου Τιμ. Σταθ.

Ἐδιάβασα τὸ χθεσινό σου ἄρθρο γιὰ τὰ μαλλιαρὰ (ἂς μεταχειρισθῶ κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ αὐτὴ τὴ λέξη) χάλια μας καὶ σ' ἐδικαίωσα Ὅπως σοῦ τὰ

ἄθρωπος ὁλάκερος. Τὴν κυνηγάει νὰ τὴν πιάσει ὁ Πάνας μὲ τὴ βία· ἡ Σύριγγα ἔφευγε καὶ τὸν Πάνα καὶ τὴ βία· κι' ἐνὼ ἔτρεχε κι' ἀπόστενε σὲ νεροκάλαμα κρύβεται σὲ βάλτο χάνεται. Ὁ Πάνας κόβει μὲ θυμὸ τὰ νεροκάλαμα καὶ μὴν εὑρόντας τὴν κόρη καταλαβαίνει τὸ πάθημά του, καὶ τότες φτιάνει τὸ ὄργανο, ἀφοὺ ἕνωσε μὲ κερὶ τὰ καλάμια τὄνα μικρότερο ἀπὸ τἄλλα, γιατὶ κι' ὁ ἔρωτας ἦταν γι' αὐτοὺς ἄνισος· κ' ἡ ὄμορφη τότες κόρη εἶναι σήμερα σουραύλι γλυκόλαλο.

ΚΕ'. Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν ἱστορία ὁ Λάμωνας καὶ τὸν πτιναοῦσε ὁ Φιλητᾶς, γιατὶ τοὺς εἶπε παραμῦθι νοστιμώτερο ἀπὸ τραγοῦδι, ἔρχεται κι' ὁ Τίτυρος φέρνοντας στὸν πατέρα του τὸ σουραύλι, μεγάλο ὄργανο καὶ μὲ μεγάλα καλάμια καὶ ὅπου ἦταν ἀλειμένο μὲ κερί, εἶχε πλουμίδια ἀπὸ χάλκωμα. Θἄλεγε κανένας πῶς εἶναι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺ ὁ Πάνας πρωτόφτιασε. Ἀφοὺ λοιπὸν σηκώθηκεν ὁ Φιλητᾶς καὶ στάθηκεν ὀρθὸς σ' ἕνα κάθισμα, πρῶτα δοκίμασε ἂν φυσᾷ καλὰ τὰ καλάμια· ἔπειτα ἀφοὺ εἶδεν, ὅτι ἐλεύτερα περνάει τὸ φύσημα, ἄρχισε νὰ φυσάει πολὺ δυνατά. Θὰ νόμιζε κανένας πῶς ἀκούει φλογέρες ποὺπαιζαν μαζῆ· τόσο βούιζε τὸ σφύριγμα. Καὶ σιγὰ-σιγὰ λιγοστεύοντας τὴ δύναμη στὸ γλυκότερο γύριζε τὸ σκοπὸ καὶ δείχνοντας κάθε τέχνη τῆς μουσικῆς πῶς νὰ βόσκουν ὄμορφα, ἔπαιζε τὸ σουραύλι ὅσο πρέπει γιὰ τὰ βοΐδια καὶ ὅσο ταιριάζει στὰ γίδια, κι' ὅσο ἀρέσει στὰ πρόβατα. Ἰλυκόφωνο ἦταν τῶν προβάτωνε, δυνατὸ τῶ βοϊδῶνε, ψιλὸ τῶ γιδιῶνε· μ' ἕνα λόγο κάθε λογῆς σουραύλια τὰ μιμήθηκεν ἕνα σουραύλι. Κ' οἱ ἄλλοι σὰ βουβοὶ ἦταν ξαπλωμένοι κ' εὐχαριστιούνταν.

ΚΣΤ'. Κι' ὁ Δρύαντας ἀφοὺ σηκώθηκε καὶ πρόσταξε νὰ τοὺ πκίξουν βακχικὸ σκοπό, τοὺς χόρεψε χορὸ τοὺ τρύγου· καὶ φαίνονταν πότε σὰ νὰ τρυγοῦσε, πότε σὰ νὰ κουβαλοῦσε κοφίνια, ἔπειτα σὰ νὰ πατοῦσε τὰ σταφύλια, ἔπειτα σὰ νὰ γέμιζε τὰ πιθάρια, ἔπειτα σὰ νἄπινε μοῦστο. Αὐτὰ ὅλα τόσο ἔμορφα τὰ χόρεψεν ὁ Δρύαντας καὶ καθαρά, ποὺ νόμιζαν πῶς βλέπουν καὶ τ' ἀμπέλια καὶ τὸ πατητήρι καὶ τὰ πιθάρια καὶ πῶς ὁ Δρύαντας ἔπινε στὰ σωστά. Ἀφοὺ λοιπὸν αὐτὸς ὁ γέρος παινεύτηκε τρίτος γιὰ τὸ χορό, φιλεῖ τὴ Χλόη καὶ τὸ Δάφνη· κ' ἐκεῖνοι σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ χόρεψαν τὴν ἱστορία τοὺ Λάμωνα· ὁ Δάφνης ἔκανε τὸν Πάνα κ' ἡ Χλόη τὴ Σύριγγα· ἐκεῖνος τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀκούσει κι' αὐτὴ ἀδιαφορῶντας χαμογελοῦσε· ἐκείνος τὴν κυνηγοῦσε κ' ἔτρεχε μὲ τὶς ἄκρες τῶ νυχιῶνε γιὰ νὰ μιμιέται τὶς ὀμπλὲς κ' ἐκείνη καμονόταν τὴν ἀποσταμένη ἀπὸ τὴ φευγάλα ἔπειτα στὸ δάσος ἀντὶς γιὰ τὸ βάλτο κρύβεται. Κι' ὁ Δάφνης ἀφοὺ πῆρε τὸ μεγάλο σουραύλι τοὺ Φιλητᾶ, ἔπαιζε λυπητερὰ σὰν ἐρωτεμένος, παθητικὰ σὰ νὰ τὴν παρακαλοῦσε, ξαναφωναχτικὰ σὰ νὰ τὴν ἀναζητοῦσε. Ὡς ποὺ ὁ Φιλητᾶς θαύμασε καὶ τόνε φιλεῖ, ἀφοὺ πετάχτηκε ἀπάνου καὶ τοὺ χαρίζει τὸ σουραύλι ἅμα τόνε φίλησε· κ' εὔχεται νὰ τ' ἀφήσει κι' ὁ Δάφνης σὲ παρόμοιο κληρονόμο. Κ' ἐκεῖνος ἀφοὺ ἀφιέρωσε τὸ δικό του τὸ μικρὸ στὸν Πάνα καὶ φίλησε τὴ Χλόη σὰ νὰ τήνε βρῆκε ὕστερ' ἀπὸ ἀληθινὴ φευγάλα, γύριζε τὸ κοπάδι στὴ στάνη παίζοντας τὸ σουραύλι.

ΚΖ'. Κι' ὅταν πιὰ εἶχε νυχτώσει, γύριζε κ' ἡ Χλόη τὸ κοπάδι της μαζεύοντάς το μὲ τὸ σκοπὸ τοὺ σουραυλιοῦ· καὶ τὰ γίδια πήγαιναν μαζῆ μὲ τὰ πρόβατα κι' ὁ Δάφνης περπατοῦσε δίπλα στὴ Χλόη κ' ἔτσι ἐχόρτασαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἴσα με τὴ νύχτα καὶ συφώνησαν νὰ βγάλουν γληγορότερα τὴν ἄλλη μέρα τὰ κοπάδια στὴ βοσκή· κ' ἔτσι ἔκαμαν. Μόλις λοιπὸν ξημέρωσε πῆγαν στὴ βοσκή· κι' ἀφοὺ τὶς Νύμφες πρῶτα κ' ἔπειτα τὸν Πάνα χαιρέτισαν, ὕστερις κάθισαν κάτου ἀπὸ τὴν ἀγριοβλανιδιὰ κ' ἔπαιζαν τὸ σουραύλι· ἔπειτα φιλιοῦνταν ἀγκαλιάζουνταν, πλάγιαζαν χάμου καὶ χωρὶς νὰ κάνουν τίποτις περισσότερο σηκώνουνταν. Νοιάστηκαν καὶ γιὰ φαΐ· κ' ἔπιαν κρασὶ ἀνακατόνοντάς το μὲ γάλα.

(ἀκολουθεῖ)